සියබස් ලකර.

නමව් මුනිසරණ.

1. සාදුවා මුව තඹර—වෙනෙනද සිවුමුවා
සරසවියහ! සඳිසුදු—කිවිසිත් පුල් මදෙවු පිල්.

2. මහබඹ සකා සුර—ඇජරා එ කසුබුඉසි,
පවර වාමන දඬි ඈ—නැමද කවිලකුණැජරන්.

3. දෙරුස්වස් කියම්—පෙර ගත් සනෙවිනිදු වු,
නොදත නොදත දෙව්බස්—සියකව්ල කුණිනෙක්දෙස්.

4. මෙහි වියත් අවියත්—සියල් වැදැනුනම පහත්,
ගුණෙන් පවනි සඩාරෙන්—තෙමෙ ලෝයා පවත්මින්.

5. මෙ තුන්ලෝ සියල්—ඉදි සඳ වැටුප්රුස් රුස්,
නොදිලියෙතදබැවිද—තමසාඳනො කිල්තායෙන්.

6. පෙර මහරු මහරජ—යසපිළිබිඹු ගොස් බද්,
කැටතෙළෙහි සිටුනෙ පෙණේ–පිළි ඔවුන හාට කල්හිදු.

7. ගව්හන වේ පසස්—නද බස් කරු සකස්,
පියසුවහට අන්හට—ගව්බැව්ම හුදු සාද.

8. එබවිනි කව්හි මද—දෙසුදු සොයන්නට වද්,
තුනු එක් ලයෙක්නි සියල්—සිරිනුන්වෙ සොදුරුදු වු.

9. ගුණදෙස් කොසේ ගත්—නොදන්නා දෙණෙ සොරෙ ගොර,
සිව අඳහට ඇත සබඳ—රූබේ දක්නෙයි සියල්.

10. එමහෙයිනි සත්ලෝ—වියත්කරණ පවස් දුන්,
පෙර පඬුවො බඳහු ලකුණු—විසිතුරු මග වැතුනට.

11. ඔවුන් විසින් පැණිනි—කවු සිරුරුත් ලකරුත්,
කැමැතිය අත් දක්වු—වදන් පබඳනි සිරුරු.

12. ඒ හුදුපෙදෙන් වෙ—සියල් වදන් පබඳිනුදු,
එදෙක්නි යුත් පියොවිතිදු—පිළි එහි තුන් මෙනියර.

13. වනු මැනවි සියබසි—නේකව් බඳ සිරිදු යම්,
වදන් පබඳෙක්ද කියු—පෙදෙන් විසිතුරු සපු සී.

14. සඟාතදු කොස මුත්—යළ කුලකත් සගෙහි,
පළවනුයෙනෙපද විතර—පෙර ඇදුරෝද නොකියත්.

15. කලාගුරු සුලුපා—වැසිවු කුළුණු නුවණ යුත්,
කලණමිතෙවියතුත්—ගත්හි පියුම් ලකුණු ඈ.

16. පියුම් ගී දෙසතරට—දොලොස් සොළොස් පදනම්,
සැහැලි ඇහැළිදු නම් ඇත්—පිළි උපහැලි බැහැලි නම්.

17. අඹහැලි නමැත් දූයෙක්—පිළි පිහියොඹ නම් ඇත්,
සිනිලිගී නම් යමෙකැත්—උනුසඳ වසම්සඳ නම්.

18. යළ ගලසඳ නමැත්—සුන්හිස් යන්නොකුදු ඇත්,
දෙව්පානි නමුදු ඇත්—පදබැඳුමෙහි නියර මේ.

19. ගැඹුරු කව් සයුරු—වැදමේ බඳ සිතැත්නට,
හේ නැව් වේ පියවහන්—විසිත් ලකර මිණිරුවන්.

20. පෙදෙන් බුදුසිරිතෑ—බසින් වත් සිරිත් ඈ.
පද යුතු බසින් නළු ඈ—අතතුරු ලකුණු දක්වම්

21. සග සියෝ මහකව්—කිමෙහි ලකුණු වියත්වත්,
වත් නිදෙස ආසී හෝ—නමකර හෝ පෙරට වේ,

22. හෙ වි මෙසේ යත—පුවතෙසිනත් පුවත් හෝ,
සිවුවගපල සබඳව—උලාර නා සියෝ වේ.

23. නුවර සයුරු ගිරි යු—සිසි හිරුඋදා වැන්මෙන්,
උයන් දලකිඩුනි මඟත්—අවන් මනදෙළ කෙළියෙන්.

24. පෙළහුම් විවා ගැණුම්—කුමරුනුපැත් මැඩමෙන්,
මතුරුදු දූගමන් යුද—උලාර නා උදෙනිදු.

25. ලකුළු කව්රසබැවි—නතුරු නුමුත් නොවිතර,
සගින් යුත් සවන් ගත්—සුසඳ පිළි නොදමදවු.

26. ලෝ මන රදනෙ කිවි—කරු දනන් පලදනේ,
තහවුරුව සිටිනෙ දෙනේ—විසිතුරු ලකර ලගනේ.

27. උනුදු හොත් අඟකිනි—මෙහි කව් සව්සිරි බෙළේ,
සියු තන්හි රසවෙසෙස්—සතහානමේ දන්නත්.

28. කිම්බැම්තත් කලඟ—නිදෙස් පිණැතියානට,
කැමැතිය අත් සිදුනි—උවනම් නොමවේද කවර.

29. ගුණහෙසිනි දක්වා—පෙර නාවා ඔහු විසින්,
රුපුමඬුලු මැඬම කියත්—පියවී සොඳුරු මග මේ.

30. වස් වැර සුරු ගතෑ—වණා සතුරු රජුනුදු,
දිනීමෙන් ඔවුනිසුරද—කියත්නු මන ගණී තමා.

31. මටසිලුටු පහන්—සම්බැව් මියුරු අනුමර,
අරුත්පළ උළාරොද—දනකල් සමාදි මෙසේ.

32. දස පමණ කිවි කමැ—පණලකර වේ පන්තිස්.
මෙයින් රුවන් දිව්ගි—දනනට යුත් කියන් පත්.

33. පහන් නම් පලවත්—සුදනිය බස් ගෙ මෙසේ,
සිසිහු සසලේ පුල් නිල්—මහනෙල් කැලුම් ලගනේ.

34. පලවුදු මෙ අත් මෙසේ—නොඉස්නෝ ඉස්නි මෙසේ;
නුසුදු පුලුපුල සුරක්—පළ අක් සේරුය් දිසේ.

35. මියුරුනම රෙසෙන්—රසවත් සදත්හිදු මත්,
යමෙක්නී වෙද වියත්—දෙනෙ මියෙනෙව් බිගුමුළු.

36. ඉතා නුදුරු සම—වණ එක්නි දෙක්නිදු ගොත්,
ලකුළු රස මෙමෙනි යෙත්—වදන් රස දන්නො මෙසේ.

37. මෙරද දෙරණිසුරු—ලදද යම් කල් විජ්කල්,
එකල් හිමින් ලෙව්හි—පැවැත් දහම්සුරු මහත්.

38. ඉසිත් මෙසේ සඳ—රස නුදුරකුරෙනි දුනු,
නොඉස්නි කල්බඳ වත්—පියුමෙක්දූයි උළිදු වී.

39. තහවුරු හැම ලකර—අරුතෙහි රස මමාවා,
ඉනිදු අගම් සියෝ බැව්—වහා,එ හැම බොනොසේ.

40. කුළුණු වියො වියොවග—සොර වෙසෙසින් මා දෙසේ,
මියුලැස නියට නොඑසේ—වියත් මෙ අන් රස මෙමේ.

41. කැමැතිය ම මනකත්—කෙසේ නොඉස්නි වියත්,
මේ ගම්වැසි වදනරුන්—රසහුන්බවටම වැටේ.

42. දුවදන් පදසඳෙහි—වදන් පබඳපොහිඳු වූ,
සොයන්න සේ කිවිනෙයට—පවුත් තොයුත් නිදසුන්.

43. එවන් පෙර පියොවක්—දුටද නොහැරබෙත් වත්,
දිවවදනෙව් යත් යත්—පෙරලේදනො සියවදන්.

44. අරුත්පළ නම් නොනෙ—බැවරුන් හේ මෙගින් වෙත්,
කුරසුන් නා හුරිරු රත්—දලනිඳුනි උපුලෙ පොළෝ.

45. මි උපුලේ එමහ—හුරු රත් සයුරුනෙත් වි,
මෙතෙක් මන් ළුවහොත්—උරිඳු හූරිරට නේබැවි.

46. බැඳුමෙහි මේ නියර—බුහුමන් නැත් මහදනා,
නොසහවන නම් අරුත්—වදනිසර ඇන්ද කවර.

47. වැජඹි ගුණ නෙරුස්—හැමග්ද යම් දෙයක් වත්,
උළාරනාමෙසිනි සියල්—කිවිමන් වොරජනෙ මෙසේ.

48. සදි සැපිණැස් කෙණෙක—හිනිනම් මෙ තා වත්නි,
එවණින් අනිසුරු මුනුණු—පිළි නොබලා මහකුළුණු.

49. මෙ දගුණය මෙන්—නන් ගුණරැස්හි වෙසෙස්,
හැහෙත්හොත් හගුත් යුත්—උළාරසිරි සියෝබැවි.

50. මහගු වෙසෙසුන් යුළ්—අත් කොපොකුළාර වියත්,
මෙසේ යෝ මිණිගිනුදම්—රුවන්වළා දිමුත්හෙර.

51. සම්හනි ලකල වද—පබඳෙහි ඔදපණ කාමි,
පසඟින් කෙනෙක් එනියර, පදබැඳුමෙහිදු හෙ මෙසේ.

52. සුපුන් සරා සිසි—රස්කලඹෙව් සෙමෙර රජ,
දහසැදිලි මුදුනේවි ළඹ—පලඹතෙහි තා බජත් කග.

53. දනකල්නම්ක්මැනො—පැවතුම් ලොවී වටමෙන්,
හෙ වැන්තා වදනෙනි වේ—පිළි වැන්මෙහිදු හෙ මෙසේ.

54. ගෙනම් හෙව තාවසර—යමෙක් තා බදෝ තමන්,
පිවිතුරුවූ ස ණයුග—රජරැස්නි රඳවත්නම්.

55. වැජඹෙන බෝ පියවුරු—බරට අත්ලිය අතුරු
පමණ නොවෙවේ වැඩමට—කලහස ළසගමන් නී.

56. ඉසින් මෙසෙ නුවනන—දෙනෝ ලෙව්හි වැටුම්,
කෙනෙක් තුසින්ලූ මෙසේ—කියත් වියතුන්ම කෙරේ.

57. සුරඟෙ නියම්න් අද—ගිමින් අයදමට විත්,
නිවෙස් තමා සරණ තා—සරණ රජ ඇ පව්රුස්.

58. නගමානො කර මඳ—මැවී බඹ නුබ සියල්,
මෙබඳුව තී වන බැව්—පියවුරු පතර පැතුරුම්.

59. නොවේ පණ දනකල්—නම් අතිසය ලකර වී,
කියන් යුත් සලෙලු කල්—මෙයට පෙර සී මග සර.

60. අන් දහමක් අනික්—නැමනක්හි ලෝ විවමෙන්,
මොනවට පිහිටුවන්හොත්—සමාදිය යෙත් හෙ මෙසේ.

61. කුමුදන් නිදු පිසුම් – වෙනෙ පුබුදුමෙ පියුමෙන්,
මෙ නෙත්කිරිය දූරිමෙන් – කියන වදන් සුලබවේ.

62. සමබැව් මටසිලුටු – සුකුමර මෙතුන් වියතුන්,
දිව වදනින්ම යෙදේ – පවසත්හොත් පළට කොට.

63. සකුරු කිරි මි උගු—වෙන් වෙන් රස වෙසෙස් වේ,
කියතේ අසකිය ගින්—දුකිය පිළි කිවිසරමග.

64. නිසග සිදු පිළිබන්—උගත් ගත් විමල් නේ,
නොමඳබියොවුදු හේ වේ—වෙසෙසින් මෙ කව්සපුවට.

65. නැඬද හේ කළ තැන්—ගතින් අයදිය වදන්,
සිරි අනුගුරක්ම කෙරේ—තිසුත් සාවර දනක්හට.

66. එබවිනි බද තැතින්—නිබද බස් අරියන්නෙ,
කිවිබැව් නැතද ඉමහත්—වියත් සෙබෙ ඉසිර බෙජේ.

67. නෙපුලම අතිසය සෙ—ලකුණු පණ නුබු සේ,
කිසු මනා මෙරුම් මග—ගියෙ මේ පළමුවන සග.

පළමුවන සග නිමි.

දෙවෙනි සගෙ.

68. කව් සිරි අරණ අත්—ලකරෙහු අද දක්වා,
විකපෙත් කෙ ඔවුන සියල්--කියත පොහොසත්හු දියේ.

69. ඉතිදුහොත වියත්—පෙර ඇදුරන් කළ විකප්,
වහරෙන් එක් දෙක් බිඳු—කියනැත් පවස් මෙතමා.

70. වත්කියමන් උවම්—රූපක දීපක නම්,
පැවතුම් අකෙව් නම් ඇත්—පිළ අතතුරුනැසුදු ඇත්.

71. වැතිරෙක විබහවුන්---සමාස අතිසය නම්,
අයලසිතිවිලිදු හේ---සියුම් ලව පිළිවෙළ නම්.

72. පිය රසවත් හිවි---පරියා සමාහිත නම්,
උදත්තා නම් පිළිකෙව්—සෙලෙසැත් වෙසෙස් සමසෝ.

73. විරුදත් නොපත් වැණුම්—වැජවැණුමුදු නිදසුන්,
සහකියමන් පෙරළම්—පිළි ආසී මුසු හැඟුම්.

74. මෙ බස්ලකණ ලකුළු—ලකරමුළු රුවන්රුස්,
කළහොත් සිත් මදෙස්හි--සිරිමත්නොවන්නො කවර.

75. පදත් නත් නියරිති—සිටිනා රූ දක්වත්,
වත්කියමන් නම් ඒ---පිළි දැකියුම් හෙ මෙළස්.

76. තුඩින් වක් සුරත් – මරුපැහැ කොමල පියෙන්,
ගෙලෙන් ඉමොහු නිවණ රජ—මියුරු වදන් සුවො සියල්.

77. කලරුවි ගැබ ගෙලෙන්—පරෙවි පිය සසල නුවන්,
පිරිවන්මිනහන තමා---සිඹි පියඹ රිසි සියෝ.

78. ලොමුදූහැහැ බදමින්—සිතුහි නිවුම් කෙරෙමින්,
පියවමිනි නුවන් යුග---පියන් පහස් පවත්නේ.

79. නිල්ගෙලෙනන්ලෙ ලූ—කබල්ලෙන් සිතිදු තඹ,
දෙලෙන් ගවයන් පළවි—සිසිකා කඩාමල්කඩ.

80. දෑ කිරිය ගුණ වත්—සතර කියුම් මෙ නියර,
මුළුගත්හි ඉසුරු බෙජේ—පිළි කව්හිදු පළවෙවි.

81. කියත එක් පලඟක්--තැනෙක්හි වූ යම්සේ,
උවම්නමෙහි විතර---නියර කීයනෙම් හෙ මෙමෙස්.

82. කමලෙව් රතත්තල—නී මෙ වියත් දහමුවම්,
දෙවත්හි ඇති දහම්—පලකොට නිදස්විමෙන්.

83. පියුමෙම් නී වුවන්—වී ඉඳුවරෙව් දෙනුවන්,
වියත් වත්උවම් මේ—පිළි ගැහුනෙක්දහම් වේ.

84. වුවනෙව් නී පුබුදු—පියුම් වියසි යත් ලෙව්,
පළටත් පෙරළමෙන් මේ—පෙරළුම්උවම් නම් වේ.

85. වුවනෙව් නී පියුම්—පියුමෙව් නි පිළි වුවන්,
වියත් අනුනුවම් වේ—උසසොවුනොවුන් දිස්වූ.

86. නී වුවන් කමලක්—හාම සුදුසු නොවන් හා,
වියතනුවම් වැළැක්මෙන්—නියම උවම් වියත් මේ.

87. නී වුවන් පියුමෙක්—වැනි පිළි අනෙපලහවත්,
එ උවම් වේවා මේ—විතතනියම් උවම් යෙන්.

88. පැහැන් මතු වුවන්—සිරි නී සඳ නොඅනු වේ,
සැනහිමෙහුදු අනුවේ—වියත් සමුසුළවම් නම්.

89. නී කෙරෙ වේ වුවන්—සිරි නී නුබෙ සුපුන්සඳ,
දිටිම් මෙතෙක් මෙ අතුරු—වියතතිසයඋවම් යෙන්.

90. මම කෙරේ ඇ වත්—සිරි සී දූපෙන් සඳහට,
කොපත් හේ පියුමද ඇත්—වියනයළසිතුවම් වේ.

91. නැගි බැම සසල නෙත්—යම් කමලක් වත්හොත්,
හේ වත්සිරි දේරේ නී—වියත් අසිරි උවම් නම්.

92. සුපුන් සිසිමඩලැයි – නී වුවනත උපෙයිම්,
පිළිපදිමියි ඔහුද වත්—වියත් එ මොනොඋවම් යෙත්.

93. අතුර බුමු බමර—කමලෙක් හෝ සසල නුවන්,
වුවනත හො නී ම මෙනේ—ලෙලෙ යත් සැකඋවම් යෙත්

94. සඳ නිගත් කමලහු—කැල්මෝ සඳ නොවෙළපත්,
වුවනතමෙ නී මෙ එයින්—වියත නිරණඋවම් නම්.

95. මෙ නී වුවන් සසක්—පිළිවක් සුවඳ සිරිමත්,
සුපුල් කමලෙව් ලගනේ—වීයනෙක් මේ සෙලෙසුවම්.

96. කළ හෝපඳු මුහුලු—වරලින් යුත් රුපුනුවර,
තා ඇනොරන් හා වියත්—පබඳනසලෙසුවම් නම්.

97. පියුම් රජරස් මුසු—සසක් කිසඅත්ම බෙජේ,
මේ දෙක සෙමෙදිනිරිවත්—වියත් ගරහඋවම් යෙත්.

98. සිවුවතුපත් කමල්—සඳ ඉසුරු සිරෙනි දුරු,
මෙ දෙක සෙමෙ ත් වත් හා—වියක් පසස් උවම් නම්.

99. සඳ සෙමෙ නි වත් වි—කියනු පසසී,මා සිත්,
ගෙ වේවා ගුණසුණු හෝ—වියත් කියනපවනුවම්.

100. පුබුදු පියුම් සරා—සිසිබිඹු සොම් වුවන් නී,
මෙ තුන් විරුඬෙවුනොවුනට—වියත් විරුදුඋවම් යෙත්.

101. පොහොසත්බැවෙක් නැත්—සැහැසෙත් තී වුවත් හා,
සහ කැඩුමපත් සිසිහට—වියත් පිළිසෙව්වම් නම්.

102. මිසුලැස්නි යුත් ති—වුවනත සඳ මුිසියෝ,
ඉහිදුහොතෙනුවෙසෙස්—වියත් වෙ සෙව්වදනුවම්.

103. වුවන්ම නො පියුම්—පිළි හො බමරයුග නුවන්,
වියතෙක්වැනි විලස්තෙත්—තතුකියුමුවම් නම් වේ.

104. සඳ කමලෙක්වැනි—විළසික්ම ති මෙ වුවන්,
අත්ම සෙමේ වි යත්—නොඅන්සුදුසු උවම් නම්.

105. නැනෙක්හි වූ හැම—පියුම් පැහැසර රුස් මෙන්,
වොරජනෙ ති වත් යත්—නොඋවම් නම් වියත් මේ.

106. වස සෙ සඳින් සඳුන්—දෙලෙත් හුතැස් මෙත් තී,
මේ වත්හි කැකුළු වදත්—වියත් දුහදුවම් නම්.

107. සඳුන්දළු සඳරුස්—සිසිකත මරු කපුරු ගර,
හැලි හෙල්මැලි සිහිල් තී—පහස වියත් බුහුඋවම්.

108. කල වත් සිසිඹිබුනි—ගෙණුපුළු වන් තී වුවන්;
හමුරු ගැඹින් තුනුවඟ—වියත් විකාරඋවම් යෙත්.

109. ගුවන දවසෙව් දවස—හිරෙව් ගිරුද රස් එව්,
සියපිත්ම හ කොෂේ දිනී—සිරි යත් මල්උවම් නම්.

110. වදපබඳක් හා යම්—වදපබඳරුත් සමවත,
ගෙ එක් නොඑක් එව්සද—වදපබදුවම් නම් වූ.

111. සල නෙත් වොරජනා—දසන් මෙරජ වුවන් නී,
බුමු බමර දුල කෙසරු—පුබුදු පියුමෙව් හොබනේ.

112. සර වන් එ තුනුවඟ—කමල් සෙමේ වුවන්නි,
බමරෙව් බිබි කෙළෙනෙම්—මුවම් මි සුදුසුවූ.

113. කියා එක්වත් එක්—දහමක්හු දක්වත්හොත්,
සමබැව් පිළිවත්නු වි—පිළිවත්උවම් හෙ මෙසේ.

114. ත සේ නැතත් රදෙක්—උපදන රදුනතුරේ,
දෙවනුව නැත්මැසි තුරෙක්—පරසතු නම් තුරුවරට.

115. ඉතිරි යමක්හු හා—මෙරමා හා සමෙහි එක්,
සමයෝ කරු පවත්වන්—සමයෝඋවම් හෙ මෙසේ.

116. දෙවිඳු රකී සුරලෝ—හිමිඳු රකී මුලුපොළෝ,
වනසා හෙ අසුර සහස්—හිමි වනසා රුපු සහස්.

117. පැහැන් හිසයුරු වන්—නෙදින් හිරු තො මහරජ,
ගැඹුරෙන් සයුරු වැන්නෙහි—යත් මේ හේඋවම් නම්.

118. කමලතල ඉඳුසැව්—බැමලේ ලතුදල ලවන්,
කන කතුරු මිටු කන්පට—කනකැට මිටු සුවට කට.

119. කිසලත සඳ වුවන්—ඉඳුවර නෙහාකුසු ගහන්,
වදුරුමැද තුනු තිසර—පියවුරු කොඳවැල දසන්.

120. කඬතඹර පාතල—රඹයුග වටොර බිනුරජ;
වසා සරාසිසි මෙරජ සිරිපත් සිනා යෝනත්.

121. සසූක් ධූවත් මිණි—නිල් නෙත් ලිය කොමලහැ,
කියු අරුතෙවුසද හළ—පිළි මේ සමසුවම් නම්.

122. අන්පද අරුත්සර—උතුරුපදරුත්සර හා,
පෙරපද අරුත්සර හා—දෙපදඅරුත්සරද නැත්.

123. නොඑක් ලිඟු වදනුදු—කුදු මහ වතුදු උවමට,
නිදෙස් පෙර කිවිවරන්—පියෝ ඇසුරුකරත්හොත්.

124. ගැහැණී එව් හෙ සෙරේ—පිරිමිහු මෙන් යෝ බෙණේ,
පණුන් සෙ පියවී සබද—වුහු විදුහු දනකෙව් රුස්.

125. ත මෙන් හිමි මිහිපල්—වොරජනේ සක්දෙවිරජ,
පලනෙදිනි පොා සහස්රුස් සෙමෙ යත් නිදසුනෙතුණට

126. ඝිසි හස්කතෙව් සුදු—තුබ වි විමල් විල් ගේ,
හිම් බැහි බෙළෙ සුවටු වන්—රිවි මෙන් කදෝ දිස්නේ.

127. ඇතද හෙ නිසවත්හු—නොමපසයිත් මේ උවම්,
දූසි යුරු සුදු සුරක් එව්—එක්බඳු තුරු පිළිරු.

128. අයුරු වැනි වලා—පලඟ හරණ ගින් මෙන්,
දහඑ සුලා හඑ වන්—විපක් පිළිවක් බදු සේ.

129. නොපිටිගණි ගැහැටේ—සැටේ නසා වනසා,
නොඅඩුවෙ වඩා වඩවා—වියවා සුරු පරදවා.

130. සැහැසේ රෙසේ සේ—පැහැසේ වැසේ අවුසේ,
දෙතේ තෙනේ නුවේ—කෙවුලා කොවා වෙළපා.

131. මේ ඇ නත් උවම්—කියත වදන් මිණිරුවත්,
කිවින් හිඳඅත්හි කරත්—පොහොසත්වත් කාවර බර.

132. සියල්ලෙනත්සෙසින්—හෙයිනුදු තතු වැළැක්මෙන්,
උවම් වැනිරෙක සෙලෙස්—වෙසෙස් වසම් අකෙව්දූත්.

133. උවම්මෙ නැසුතු බේ—රූපක නම් හෙ මෙසේ,
බහුලිය අත්තල පියුම්—නුවනිදුවර උවන්සඳ.

134. සුරතැඟිලි වී පලු—තියරැස් වී කුසුම්රැස්,
අත්හුදු වී ලිය වසත්—සිරි තො අපට පසක්සර.

135. සමස නම් පෙර කියෙ—නොසමස නම් වේ පිළි,
සමසනොසමසුදු ඇත්—දක්වත්තෙම් හෝ මෙසේ.

136. සොම් වුවන් සුපුන්—සිසිමඩල තී කල්බඳ,
සිරිපත් සිනාමෙ මෙරජ—මමත කුමුදු පුබුදුවී.

137. සුරතැඟිලි පත්පෙළ—තියරැස් කෙසුරු ත සරණ,
කමල් මිහිපල් මුදුනේ—නරනිදු අරද රදතේ.

138. රත් නුවන් මහනෙල්—සසල ළවන් කිසල් තී,
වුවනත කවර කරුණෙනි—පිසිනත නැත තමා දෙස්.

139. සුනත් බැමලේ මුත්—සරම දැලැඹිදු රත්නෙත්,
පලවකෙරේ මදසමා—සිරිමත් වත්පියුම් තී.

140. මදරත් කොපොල් රත්—නුවන් මහනෙල් නෙත්කල්,
වුවනතිනි තී මෙසියල්—දනරැස් රාමුවා වී.

141. එකහරූපක මේ—මෙසේ දෙඅග තුණග වේ,
සිදුවූ රූපකින් යල—පලවූ රූපක මෙසේ.

142. සිනා සුදු කුසුමු—දුල සසල නෙත් බිගු තී,
වුවනත ව්යත කුසුම්—බිගු සියොවින් යුත් කියත්.

143. කොමල සිනා සිසි—රස් සිනිදු නෙතුපුලුවන්,
පියතුපුල් සිසිරස් හා—නොයුතින් මේ අයුතු නම්.

144. බූමු බැමලිය සැව්—මදරත් කොපුල් මල්හි,
වුවන් සිසිමඩලෙන් තී—දිනත පියල් දිය සියල්.

145. මුදුන් ලග තුබගහ—දල වැරලී පියුම්නැබ,
සරණත දිත බියෙන් මුත් – සුර සොම්නස්දද දෙනේ.

146. නොමුහුලුකෙරෙ පියුම්—ඉළු නොදබෙමෙ තුබෙ වුවන්,
සිසි තී වැටේ මෙ තමා—මරණට යත් විරුදු නම්.

147. ගැඹරිනි නො දලතිදු—සරින් මෙර තෙදින් හිරු
කැමතියතද බැමිහුදු—පිළි කප්තුරු මුලුදියේ.

148. නි වුවනත තඹුරු—මේ රජහස් බජත් වත්,
සිරිතුදුල ලකල මුහුදු—සියහ දියෙහි වෙරජතේ.

149. මෙදෙන් රත්පැහැ පත්—මේ තී වුවන් සුපුන්සඳ,
සඳකැලුමන් මැද ලද—උදයගෙහි සඳ බදු වී.

150. උළිඳු සුරනට වී—තමහට තී වුවන් සඳ,
හේ නොපිරුණේ මද වේ—සියහ සුපුන්විලස් මේ.

151. පැණෙම්නතුන් මෙසේ—තවනා කලදහම් යුත්,
වුවනත සඳට තී දූත්—පියබඳ නැත උළිඳුබැව්.

152. න් වුවනත් සඳද—තව මෙ දරුණුව තමා,
තමා කළ පව්නෙපියත්—සමදන්රූපක වියණ්.

153. වුවන් පියුම් පල—රහෙහි තී බැමලිය තිළි,
ලීලා නැටුම් පැ නිති—මන කා නොගන්ති සියල්.

154. මෙ වුවන් පියුම් පිළි—නො තී නුවන් බමරයුග,
කෙසුරුමය නො දසන්රස්—පියවුරු නො තී රත්හස්.

155. උවම් රූපක දෙගැ—සාරතත් නැත් මුලුවිකප්,
සෙසුහුදු මෙ මගිනි වියත්—කිවිනතුමන් කරත් යුත්.

156. දීපක නම් වෙ දූ—කිරිය ගුණ වත් දක්වා,
සිව් කව මුලුතෙපලනට—වහල් වදනෙක්හි මෙසේ.

157. දකුණු මරු තුරුහිස්—සලා හරි පරණලා,
වැටේ නවපියන් යළ—මන වතළ මන් බිඳුමට.

158. සෙරෙන් සිවුසසුරු—හිමිනැඹුළු සක්වලෙහි,
ගජරජහු ත පුබුදු කොඳ—වන සුදු යසපබඳහුදු,

159 සුනිල්පැහැ වුහු නිති—දිගුහු බඳපවුසමෙගින්,
පොලොහුදු සුසිනිදු ලඳ—නවසඳලරැස්හි සියල්.

160. නරණා විසින් පළ—වික්මෙන් යුතසුරසියන්,
සිරසර කවර නොපැලැ—සුරනිඳුහු නො කවර පත්.

161. මෙකී හැමම පෙර—දීපකය මින් මෙ සියල්,
වදනුත් මැදවසන්හිදු—පිළි දක්වම් හෙ මෙසේ.

162. නටත් ගයත් කෙකා—රැවින් බෙයඳ මුදුනේ,
සිකිනිඳුහු බඳිහි නුවන්—ගෙනෙ සොම්නසැස්දරගැබී.

163. මදසුවඳැති සිහිල්—නල කර වෙ සඳරැස් සමු,
ගුතැස් පිළි සඳනලෙවුත්—ගත සත්වැසි වියෝනට.

164. දල දළදරිනුතුළ—විමන් සිකි නළත් කැල,
සල සිය විඳුකිඳුනුදු—බල කුසුමවිය මෙසියල්.

165. ති සවණ සවණිදු—වර සැර සැව් මුවරදද,
තමා මන මරු නිදු—සමකල්හි තුන් මෙ කෙළේ.

166. මැද ගුණවත් වසනැ—එද වත් කියත් පත් මේ,
මෙගින් සැකෙවින් උසුරු—අන් වදනුදු පවුත් යුත්.

167. පෙරඬම්ස සිසිහව—වැඩුමට හෙද කඳජහට,
කඳපුදු රාමනට හෙද—දහර මනදෙළ කෙළියට.

168. විසුළ පියගඳ තුගු තමල්ලිය නිල් නෙත්කල්;
බෙමෙත් දළදරහු නුබේ—මිහිගි මදමත් ඇත්හුදු.

169. කඳජ්හු දප් වඩත්—බද දළදරහු 'රුසිරු,
කෙරෙන් තුනු ගිම්හු හමල—පෑනසිනුතුළ නෝබිඳු.

170. හරිත් දිගුත් විතර—ගණිත් තරුවැලද යළ,
අදිත් පණුත් මෙ තමා—මහමේහු මෙ වැජඹෙනා.

171. මලින් සෙලෙස්නෙන්—විරුදතිනෙකතින් වෙසේ,
සෙසුහුදු මෙම නියම්නෙන්—විකපත් පත් කිවිදනා.

172. පිළි පැවතුම් නමැත්—තුණෙක් අරුත්නිදු පෙදෙන්,
එදෙක්නිදු පිළි පවත්—කැර වත්නෙම් හෙ වෙසේ.

173. පුවුදි කොළඹිළු පිපෙ—කඳුළු මිනිමුස්සි මුහුළු,
විහිදි දුනුකෙහි කැකුළ—මිනිදූදිරි හෝතුරු පෙල.

174. දෙනෙ වසත් සහමල්—පලු ලිය තුරින් සසරි,
දෙනෙ මුවර දෙදෙ සියල්—ලියසැව්හි මල්හියෙන්.

175. දනා සියල් හිමි—වෙසේ දූත් ඇතොරන් හා,
වෙසේ දෙව්සරන් හා—පිළි රුපුවග න සග පත්,

176. අකෙව් නම් පිළිසෙව්—හේ කල්විසින් තුත්සේ,
වැළකුම් වතුත් හේනිදු—හෙම වේ අනත මේ ගින්.

177. පස්කුසුම් සෙරෙන්—දිනී මුවරදෙදෙ සියල්,
ඉතිදුහොත් නොහැදහුම්—වත් හේ විසිතුරු වත්.

178. කුමක් හේ කෙරෙහි—සවණිදුවර සවන්හි,
මෙ කම්හි තී දිගුනෙත්—නොපමණ විකුම් හැඟවී.

179. අන් ලවනත ලගත්—ලාරස රත් නෙත් දකුත්,
තෝ නොලබා තමා හිමි—හදහා මා මේ වදන්.

180. ඉකුත් කල් විසා—පෙර කියෙ වත්මන් කල්,
පිළි කීයෙ අනාවිසා—කල්කෙළෙ යළ කියේ.

181. තී සියලඟ වතළ—මෙ කොමලබැව් නොසැබැවි,
ඉදි හෙ සැබවෙක් වීනම්—කිම රදවා තමා ගිද.

182. පියබඳ හා මෙ නොවේ—කෙසේ මෙ අතුරු දූතේ,
පැතේ මතු පැහැපබඳ—පැහැ ඇසිර ඇස්ගි නොහේ.

183. දෙනෙත් රත්පැහැ ගත්—නොමසන්හුන් ලවන් තී,
බ්‍රුමුත් රැළි බැමද යළි—වණ දෙස් නැන්තිය තමා.

184. හත්නි ගත් වැද ගන—කල් දු ැවි තමා කල්,
ලියතුරුහු පුල්හු සියල්-පිළි නොමළෙම් කුම් කෙරෙම්.

185. නොතැව්ලියට වැටේ—සෙරෙන් මෙ මට තා ගමන්,
යාසුතුය තා යත්හොත්—සැක මෙහි නොමිකරත් පත්.

186. යනෙම් වි පල නම්—විසිනද වි මේ වදන්,
නොයනුනුදු මේ තා දූන්—නාමහට කිමැත් මදපෙම්.

187. ය සත්හොත් මිහබා—තට හිය වේවා මග,
මෙම්වා එහි දූ වේවා—ගියෙනම් හිම් නෙනක් යම්.

188. න රුස්වන රුස්නෙම්—නො යවී යත් පැසැසියෙම්,
පලවේ නොයවි නමා—වදනුදු කුමක් ම කෙරෙම්.

189. අදසුනෙ අඳනලද—පියබඳ සෙහෙම් න වියෝ,
යමැඳිය නෙත්හි තමා—නාහමාද නො කුසුම්සර.

190. දම් දූහැම්ය කරුණු—පල ගමනට අනුදූනුම්,
රොසාසි තැන් උවෙනිදු—කරතන් විකප් මේ මග.

191. අතතුරුනැසුම්නමෙ—ලවා යම් වනෙසාහත්,
පොහොසත් වතුත් දක්වා—කිසන් මේ අටසේ වේ.

192. දිය පතලේ වෙසෙස්—පිහිටි සෙලෙසත් සවිරුදු,
අයුත්කරු යුතත්මෙක්—පිළි යුත්නොයුත් මෙයිනන්.

193. සිරිමත ලෝදෙනෙත්—වැනි මේ ගිරු සඳහුදු,
බල හත්ගිරි යෙත් කවර—වළකන්නෙ නස්න දහම්.

194. හරිත් දලදරහු—ලෙව්හි තැව්ලි සියල්නට,
මහතුන් ලදත්බැව් නම්—පරදුක් දුරුකරන්නට.

195. සනහම්නි ලෝ නැගි—සියල් සුපුන් සරාසඳ,
විමලත්මෝ අමාද—සනහත්නු ලෝවැස්සත්.

196. වස නම්වද රසව—වලැඳනෙ දිය මුළුදියේ,
අමඅත්මෝ සදෙස්වද—පරවැඩ කෙරෙත්නු මහත්.

197. මි බිමෙන් මියුරු—ගෙලෙනෙලඹද බමරරැව්,
නොකන්කලු සියල්ලෙස්—වියොවුන් පව් තුබු සේ.

198. දවානු අඟ මේ—තමා කමල්දල යහන්,
යෙදේනො දහනෙක්රු—දවන පියවී වන්නේ,

199. පෙළාවා රිසි සේ—සඳ වසනිදු මා කෙසේ,
පෙලා මිලිනත්මන් කම්—නොයුතු සුවඳ විසුදුනට.

200. කුමුදිළු පවා තවා—තවා පියුම්ළු නො කෙසේ,
සිසිගැනියන් කුරිරුවත්—රිවිගැනියො වෙද්ද මොලොක්

201. බසින් ආ නම් හෝ - සම්බැව් නැගි නිනම් සෝ,
දෙවතුන් අතුරු දක්වත්—වැනිරෙක නම් හෙ මෙසේ.

202. මුහුදු සෙමෙ නො දිරිය—මහඅත්ම ගැඹර ගුණෙන්,
අතුරු වන් නරපවර—පිපිතුරු ත මෙ තු නුසිරින්.

203. නුබුන් හිමු ගැඹුරුය--යළ නොද මහමුහුදුදු,
හෙ අඳනවතුරු සුරක්--පිළි තො කසුන්පැහැ සිරිරු.

204. දලනිදු තො මහසන්—තෙද සුතු පවනි මුළුකල්,
තො පත නස්නෝ මේ—සරස් හෙ නෝ මහකුළුණු.

205. දරුණුදු වූ දෙරණ--ගිරි සයුරු දිව්නි සියෝ,
බුජගිසුරුබැව්නුරිදු--නරනිදු තව යටත්වේ.

206. තහවුරුව සිපිනා—රුවනාරදු දිරියසර,
මිලිනෙ මුහුදු ගුණමුහුදු—සමබැව් නොළුලබේ තා.

207. මෙසේ එකින් දෙකින්--සෙලෙස්නිදු හෙයිනකෙවින්,
වදනින් ආ සුදුසුබැව්—පිළි මේ හැගෙනුවැනිබැව්.

208. නී වුවන් කමලුදු—අතුරු කියත් මෙ දෙක්හි,
කමල් දෙලෙහි දනනුයේ--නිය ඇසිරය නී වුවන්.

209. නොපත් බැමලේ හව්—වදරා නැත් මියුල්නෙත්,
තු නුවහ නි මෙ යුගනුවන්-සියලෙගුණෙන් වොරජනේ.

210. රුවනලුයෙන් සියල්—රිවිරස්නිදු නොනස්නා,
නුවනැඳිරි ගන්වනුවූ--යොවුන් නව යෝනේ දුනු.

211. නී වුවන් පියුමුදු—පුබුදු සුවඳදු කල්බඳ,
බුමු බවරයුග පියුම්--වුවන් තිය සසල නුවන්.

212. සඳ අඹර පස්කැන්—සිරිහා දල පලදනේ,
සහතර තරුවැල ගුවන්--පුබුදු කුමුදු සිලිල් විල්.

213. හුදු නොරතුරිනිහිරි—සෙන් සියදූනිදු යළ,
වදනින් ආ සමසමහ--සමබැව්නි අන්නිදු වි.

214. යළ දිය පතළ හේ--අයල හෙ බහවුනෙන් හළ.
අහෙයිනි හෝ වනුවා--විබහවුන යෙන් හෙ මෙසේ.

215. නොබි මන් නිසර—ගෙණෙ තොහමට විමලඹර,
නොම පැහැයු සියුම් නෝ--මනහරව් දිය සියල්.

216. නොම ඇඳියද සුනිල්—නුවනත නොනැඟුවද නී,
බැමලේ සුනත ලවනත—පිළි නොරඳතුදු රත් වී.

217. න මේ වුවන් නිසග—සුවඳය පියවි රුසිරු,
බඳ නිකරණ රුපුදු සඳ—වියත් මෙ පලවිබහවුන්.

218. වතක් යම් කියැවිවු—එම වත් වැනි අන් වතක්,
පවසත් සකෙව්රුනෙන්—සමාසය යෙත් ගෙ මෙසේ,

219. බොමින් මී රිසිසේ—බමර සුපුල් පියුම්හි,
පියගඳ නොපත් කල්හිදු—බල එලඹේ නව මුහුලූ.

220. විලඳ මන ඇතියා—සරතර කුමරිය කෙරේ,
හැඟේ බඳඅඳහස් නුගි—මින් පුවළඟන අතුරේ.

221. නුබූන් වෙසෙස්නෙක්—බූන් නුබුන් වෙසෙස්නෙක්,
නුවූව්රී වෙසෙසුනැත–පිළි මේ තුණට නිදසුන්.

222. මුලෙරුණ මහරු රුක්—මුලූකල් සියල් පුස්නා,
පලරුස්නි ගනසේ මේ—පිළි ලදිමද විදිබෙලෙන්.

223. පළ මල්නි සුලකළ—වතළ දදපෙළ බිගුමුළු,
ගන ඡේ සතප්න සියල්—තහවූරු තුරුසිර බෙජෙම්.

224. නැවැති බුජඟ සසග—නිසග මියුරු රස සමග,
කලෙක්නි සල වියෝ හා—වියලේ මේ මහමුහුදු.

225. යහ හිමි ලබවිදුම්—නොබුන් වෙසෙස්නෙන් බුන්,
නොවුන් පැසුලු හැඟෙ හෙයින්–කී මරණුබුවෙසෙස්නි.

226. කියන පවසින් යම්—වෙසෙස්ක්නු ලෝ වැටමෙන්.
හේ අතිසය කියුම් නම්—ලකරික්ම වේ මේ කින්.

227. අලුත් සඳුන් මලි—ගියමල්දම් බර වරල්,
අබිසරුවො සෙ දුහුල් හන්-සිසිරස්හි නොපෙනෙනුවෝ

228. සැකින් නිරණීත් මේ—ලකර වේ අන් සෙසිනුදු,
වදන වරු සුරුජරු—පිළිබන් ලැබ කියත් යුත්.

229. පියසුරු බර දුවන්—බර මැදෙනි නී කල්බඳ,
තුනු ඇත හෝ නැත හො වි–සැක නොවැළකෝ මෙතමා

230. ඇත වී යත් සබඳ—තුනු මැද නී රුසිරු බඳ,
ඉදිනොනැත කිමද මේසේ—තනන තන සිටුමට වින්.

231. අහෝ අසකිය හා--ශසරැස් මහත් යම්සේ,
මෙනේ මෙ තුන්ලෝකුස්—මිහිපල් විසල්නි තම්.

232. සසේනි වත්හු හෝ—පැවතුම් අන්හු අන්සේ,
පිකපත්හොතන්සෙයිහිදු—අයලසිත සෙත් හෙ මෙසේ.

233. මැදුම් පත් රිවි හැවි—ලී පත් මහැත් විල් වත්,
රිවිහැහිසෙනුපුරන්නට—රිසිනැසි කමල් හනිනෙව්.

234. ම මෙ දික් වැළඹු—කණතගු අබරණ වී,
සවණිඳුවරැස් කැල්මෙන්—නිය ඇක්මෙයි සැකියෙම්.

235. හගිම් සිතම් පිරිත්--සම් පිසිතෙම් සැකියෙම්,
මේ ඇ සදිතසලසිත්—විලින්වේ එවි සදිනුදු.

236. ලිපා එවි අඟ තම—හුබෙනදනරුස් වැසි එවි,
වී බහලඳර පළට—කළ මෙ වදනිතයලසිත්.

237. කෙනෙක් මෙ උවම් වී—පමදිත් එවසදින් නැත්,
කිරිය පෙදෙනුවම් පියු—වදනික්ම කි වියතුන්.

238. හෙ වදන බරණ පිළි--හේ සරු දන්වනුද වේ,
පැවතුම් නැවතුමුදු ඇ—නෙ නියරුත් මෙ මේ ගිත්.

239. ලද නවලොදුල සඳ—ලෙල්දෙන පඳුදල පහස්,
උපදවා සොම්නස් හවී—දනනට මෙ දකණ පවන්.

240. සඳුන්වනනලලා—මලගල් ගනුමලනි පහස්,
ලැබ අද ලැහුනු මෙ සුලන--වියෝදනනට නැස්මට.

241. සහමල් පලු කමල්—විල්වන පුල් සුපුන් සඳ,
වනත් නුවත් වස සියල්-කෙලෙ කම්රකුස් නොසරස්.

242. මනට යොග කෙරෙම්සි--වි කල්හු හන්ශි තුබූ,
කල වම්යක් බලා බුන්—බැම රත්නෙත් සල ලවන්.

243. රිවි හත්පත් සිසිදු—දිස්නෙ සියොත් නිවෙස් යෙන්,
වියත් මෙසින් සවස්කල්—දන්වත් මෙ වේ පෝසත්.

244. නොනැ සඳනලෙවිනි—සිගිලස සියලඟ හුණින්,
හැහෙ සඳරුස් පහස්නිදු—වියොවග සමග නි සිත්.

245. නිපදනා කල් ලද--නවලොදුල යන්නෙන් දුවු,
සහමල් පලු මනට යොග—යනු විකරපැමිණෙන කම්.

246. පෙර නැගි බැව් බිහා—යනු නැඟි බැවෝ නොවිනුදු,
කෙරෙ නැඟිබැව් සවාරෙන්-පිළි නැගිබැව්දු හේ වේ.

247. නොසැප්යෙනුදු පිදුන්—පිළි නොසැසඟින් සජනන්,
නොවිසිකෙරෙනුදු ඉඳුරන්—වසන් දෙනෝ මිනිස්නට,

248. ගියෙ වියොවගහු කල්—පිළි මෙළෙ නවයොන විලස්,
මොහ වැනසි දිණු තණ-අද කෙළෙමෙනි ම ඔන තෙවෙ

249. වෙනෝ මෙ නොගේ පිළි—මොහු ගනනු නො වරඟනො,
මුවමුලු මෙ නො සියබිලිදු—මහානදනෝ එති තමා.

250. අරිදනනට නොවැත්—පැවතුම් නොමපිරික්සා,
එබැවිනි ඕනාව සව්—සියහ සිරිසර වඩනේ.

251. උයන් සගයුරු පතුරු—නො නොමිනිමුතු මත් බිගු,
මඟිවන අඹුවන් කැන්—සිලිලැඳිලිමෙ සළු වහල්.

252. පෙර නැනිබැවැ සතර—බේ වන්ට හේබැවේකුදු,
වතට හේ බැවෙක් යළ—අබවට හෙයිඳ මේ ගිත්.

253. දුරුපල එකෙක් පල—අනතුරු නිපදන අනෙක්,
පළසහද නම් එක් යළ—පිළියුත් නම් නොයුත් නම්.

254. නැනෙක්හි එක් ගිතු—යහදසනහ් තුවන් ගී,
සඟිසඳිනෙයින් මෙ තමා—වන පහර එක්ලක් වී,

255. පැසුලු නැගී මෙරජ—පිහිඳ වැජඹි සුපුන්සඳ,
උතුළේ රා මහමුහුදු—පෙරමැ මියුලැසන් සියල්.

256. පහළවේ පිය නව—යොනන් තනනා තෙනෙන් යුත්,
සිගහ සියල් දක මෙනෙත්—සමග නරණ පියරු හා.

257. දෙරණී සුරනන්හල—තඹිරිඑ මුහුලුකොළෙ යුග,
සරණ නිය සඳරැස් හා—මිනිමුතු කොඳ කුමුදු සුදු.

258. මිහිපලනන්පියුම්—ඉඑ හා මේ සරණපැහැ,
නව රිවිරැස් කෙරෙ මුහුදු—අරද මහරද කමරහස,

259. හැනෙන්නෙන් තුහියෙන්—සියුම්ගුණෙන් සියුම් නම්,
ලව නම් ලෙසින් ගැතුදු—සමවස මෙ දෙන මේ ගිත්.

260. කිකල්හි වේ නොසි—කියන සලුනු යන පහස්,
නොපපාහොසන් දත් අඟනක්-සවණ්දුවර කළු මුහුදු.

261. සවස්නි වනුයෙන්—මුහුලුකළ සවණීළුවර,
පියුම්එ එ කොමල මුහුහු--එසඳම නොවිසබිඳ කෙළෙ.

262. වුහුධු ආවන් ඈ—හ අතුරෙතුළ රා සිලුවු,
ලිසගි ගදෙව්නි කිජි--හවර මුව පුල් තඹරේ.

263. ලියගිහොසල් මිඳක්—ඒ හල් කලහට තඹා,
ඉස්නා බස් කල රඟස්—කිහු පියොදමිනි නුවන්.

264. හගුත්ගොත් දෙලෙහෙනි--අත්සමස වෙ සියුම් නම්.
මේ දෙක්ගිම පියත් අත්—කරණු විසමුලුනො තමා.

265. ඇහොරනතුරේ හල—සිතු ශුතු ලොමුදෙහෙන් මා,
දනියි ගෝ අත් හා වි—සිගිල් නෙලෙ යේ මෙවුයන්.

266. ලද යහදසුනුතුල--සතුවුකඳුලැහි මෙ විශු,
අහෝ කුසුම්රෙදෙන් නෙත්—කැලඹිහි පවනිනුදහු.

267. රඟසෙක් ලෙසෙන්නි—වැණුම් කෙනෙක් ලව වියත්.
පිළිවෙළිනි මෙ විලිත්වූ—ගරහ පියතන්හු මෙසේ.

268. සිකි වෙ තමාහට--කිමෙක් දෙහුරුරස් විසින්.
නියුණුවට අරිපුමේ--යුහු පියොවෙකැද්ද යමෙක්.

269. කෙළිඳල නැත් වරා—රණවෙස්ගි බඳද යමෙක්,
තියවී සුරිඳු කියහැකි—සබඳ දහර හිරිඳු බඳ.

270. පෙර කි වත් පමණ--පිළිවෙළිනි යළ කිවන්,
සෙදුමොවුනොවුන් හා වත්-පිළිවෙළ වෙ හේ මේගීන්.

271. සිහිදු සිනා වුවත්—නුවන්පැහැ විල්කෙළියේ,
සරතැස් තෙනි කල්බඳ—කුමුදු කමලිදුවර නි.

272. පිය නම් කල්වදන්—රසවන් නම් රේසෙන් යුත්,
හිමි නම් දුනු අගිකර—ලකරසිරි තුන් මෙ නියර.

273. යමෙක්ද අද ගොවිදු—සතොස් ගෙ ආහල්හි
තමහට උපන් හේ වෙනු—පිළි නා මෙ ආ හමනින්.

274. සිසි හිරූ මරූ දෙරණ—අග නො ගුමින් හුනත් යුත්.
හ මේ විලසික්ම හොනෙත්—නරහැස්සු හා රමෝ.

275. නිදුවු පෙර මියුරු—පණ රස මෙහි පියම රෙස්,
විරූ කුළුණු අසිරි වහය්—බියඳ හැහැරමට වේ.

276. මියන ඇය සමගම—මියද යහදසුනිස්නා,
තමහට එනර මෙ සියෝ—සිරිසර කවර සේ වී.

277. රුගෙණ කෙළෙයපන ඇ—සමැදිද මා පෙරට ලා,
පවිටු එ ලූස්සඳ් ලුවු—මොහොනෙක්හි හාම් දෙනුයේ.

278. නොදුනා සහ සයුරු—දෙරණ නොකැර මහනුනන්,
නොපවත්වා මහන් දන්—මිහිපල් වනෙව් ම කෙසේ.

279. එ කොමළ හහට මල්—ගහනුදු හොත රද දෙනේ,
හෝ දූන් හොවි කවරසේ—සියාදෙලෙහි වියෝ වී.

280. පළ රහ පට තිසල්—රුසිරබරණ කුසුම්රුස්,
ගනසා වර තිවෙස් මේ—විසිතුරු එ නඳන තුරුක්.

281. නුඹුන් මලැතිය මේ—පියයුරුබර වොරජනා,
නවලඳ පැටි කරත් පත්—තියරජ් උතුරුසළුයෙන්,

282. මෙ සුරරජ විදුරවි—දරඅතොසල හුතැස් යුත්,
සමරුත් දිනඟනො යමක්—දූහැ සන්න හෙත්ද තෙලෙ.

283. බිබි තා සතුරන්—හුරිරු දෙහොතින් උකහා,
නසිත් පිසඇහු කවද—සුවහස් සනතුණබරණ.

284. නොවේවා බිය තා—මෙනෙහි පිළිවක්මි වි,
වැලහෙත්නමොවුනතුරේ—පිළි නොපවත් නමා කග.

285. කැමතියත නොකියා—පිළි ඒම සිදුවන්නට,
පිළිපදනා වදන් යම්—පරියාකියුම් හෙ මෙසේ.

286. කඩා මල් කොවුල්—නවලොදුල අඹයටියේ,
මමෙ වළහම් උයන්ගි—දෙදෙන යෙහෙන් වසත්වා,

287. සමිනිත නම් යමක්—නිපදමෙහි බඳ තැන්හට,
පූන ඒම සාහනුවා—විදින් පිළිලබ හෙ මෙසේ.

288. සනවන්නසිත් ඇය—සරණ සරණිත මුදුනේ,
තමහට වැහරව යෙහෙන්—ගනගැමුජ්පත් එ කෙමණ්.

289. සැපතට සිතට හෝ—අනුතුරු යම් මහත්බැව්,
කියත් වියත් මහත්මෝ—උදත්ත යෙන් හෙ මෙසේ.

290. රුවන්බිත් පුවටු—පිළිබිඹු සහස්නි සියෝ,
හනුමත් තැතින් දත් ලක්—පුරෙහි දසගිව්නු සෙබේ.

291. නොවන් විල්‍ ඒ රම්--ගුරුහු වදනික්මෙන් නව්,
සමෙක් ද වූයේ සහස්---දසගිව්හු ගිස් සිළුමව්.

292. පිළිසෙව් වෙ වළකා --එකක්හු අන්හු දසුන්,
හෙ මේසෙ නොපස්ති කුසුම්--සර එව්හු සු . හස් වී.

293. සඳුන් සිසිරුස් මරු—දකුණු වි මට හුනැස්රුස්,
සිනිලස්ලු අන්නට යත්---විසාපිළිසෙව් නම් වේ.

294. අමා මෙරජ සුපුන්—සිසි යත් නැත් තමා හේ,
වසඳ රුසැත් මෙ පියත්—සියරු පිළිසෙව් නම් වේ.

295. නොයෙක් අරුතින් යුත්---එක්රුවදන් සෙලෙස්නම්.
හේ වේ නුබුත්පද බුත්---පදඅත්මැ සී දෙනිසර.

296. දිය මුදුනට එක්---ලකර කෙසුරුසිරි සියෝ,
ළද පළතෙදිනි පුබුදු---පිළි දූන් මෙ රජකවලුදු.

297. සිට දසරදදමින්---ඒ රජනා වොරජනා,
අනුබඳ දන්සිරින් බද—සියසපු ලොලුන් අදහස්.

298. උවම් වැතිරෙක රූ—අකෙව් මෙ ඈ කළ විසා,
පෙර දූක්වූ සෙලෙසිනන්-දෙයෙකැත් එනරවත්නෙම්.

299. නොබුත් කම් සනියම්—අවිරුදුකම් මෙයින් අන්,
විරුදත්ම නොවිරුදු රූ—නියම් අකෙව් සියෝ නම්.

300. සිනිදු පිය මියුරු---පළවකල රා වමියන්,
නුවනත්හු සිකිකන්හුදු---පියොදන්ම අදනි පියන්,

301. සයුරුහිමය විපක්---සලසැව්හි මෙ ගුණසිදුම්,
ගජනතුරේ මෙදෙව්කර—නරනිදු රඟුන් න දෙරණ.

302. වීලින්කළ රු දල—වල අඟ මගී තැවුමෙක්,
පුවස් නැසී සහස්රස්---මුවරදෙදෙ මෙ වැජඹනේ.

303. මියුරු මනකල් රා—වඩන කොමල කෙවිල්ලන්,
ඇසෙත් තෙපුල්හු සියල්—පැහැසෙත් නිලුපුලැසියෝ.

304. නොවෙන්වද සියල්—දිය රක්ගි නො අනත්වද,
නොනාහි ඉසුරු වුවද—පිළි හා බුජග සසග නැත්.

305. උද එලඹී පතළ---නෙදුදුල දදිදු ලෝපල්,
විමලත්ම උතුම අනත්—සිරි ලකළ නො කලංවත්.

306. රකුත් හා මෙ දෙරණ—බිළඳනත්හි වක් සැව්හි,
මෙහෙයු සිහිනතුනතුරේ—වම්යත් බැමයුගඳ වක්.

307. දූ හිරිය ගුණ මත්—නේ යම් වැයල් දස්නක්,
වෙසෙස් නිපැත්විනම්—වෙසෙසැසි වියත් හෙ මෙසේ.

308. නොවේ දෙවඟනාකුදු—නොද ගඳඹකුලෙහි නිපත්,
ඉනිදු මෙ කත් පොහොසත්—නව බිඳිනවස් බඹනුදු.

309. නොබුන් බැම ඩහවොට—නොයළ නොරත් නෙත් වි,
නරනිඳු වි න සියල්ලෙන්—විපක්කුල බිම් හැපිලී.

310. අපි විසොවගහු නොද—නිදුණු පිළි නොද කැකුළු,
ඉහිදුහොත් දූනොහු විසින් —සියල් දියම දනනලද.

311. නො අස්හුදු නොදරිය —නො හජරජහු නො සෙබළෝ
වහස්නිම දෙනෙත්මනු—මියුලැස්හු මෙ දිය සියල්.

312. රිය එක් සක් වසම්—අස්හු නො සැරි ගමන්සර,
පළනෙද හිරැක්මෙ සියල්—දිය යත් හේවෙසෙස් නම්.

313. කියවිවු ගුණසෙන්—මහඅත්මන් සුදුසු කොට,
යමක්නු දක්වත්හොත්—සමයෝලකර මේ ගින්.

314. යම කුවෙර වරුණිඳු—නිම්හුදු මහත්ව දියේ,
නො අන් සබඳ ලෝපල්—වියන වදන් සිරි දෙරෙන්.

315. තුනුවනනඟ සසග – ගෙනෙ බඳ විදුලිය විලස්,
කෙණෙකුදු නොසිටිනෙ වියත්–ගරහසමයෝ නම් යෙත්

316. තැනෙක්හි එක් යම්—විරුදු පදඅත් සසගක්,
දසුන් වත් විරුදු වස්—විරුදු නම යෙත් හෙ මෙසේ.

317. වඩි වැජඹි වෙදෙන්—මනකල්ව රජහස් හඩ,
පිරිවත් රුව සිහිනැලත්—සියල් වණ සොම්නස්වූ.

318. ලඹ දුවත් යුත් තුනු—තුනුමැද රතොට නිල්නෙත්,
ගැඹුරු නැබ උඩුවටු තෙන-තු නු කා නොනැස්මටවත්.

319. පියගඳ මඳ සිහිල්—නෙලෙනා නාකුසුම් රොන්,
නුවනත නොළඟ වෙම්නිදු—කෙනෙකුන් කඳුළු ගන්වා

320. නොපත් වැණුම් නම්—පර ඇසිරු දෙලෙනොබල,
මන ඇහියන් පවස්නා—වදනින් බිඳුම් හෙ මෙසේ.

321. නො මෙරමන් ඇසුරු—මුවො වෙනෙයි යෙහෙන් දෙනෙත්,
නිතැනිනි ලද සඳලෙන්—සිහිල්දෙලෙන් නියන් හා.

322. උපන්නා සිත්නෙති—සත්හු සෙත්පත්හු දියේ,
සිහිවිලි සල්හි රෙදෙන්—හිදෙව්හු හොමිතහන්නේ.

323. කියත්නත්හි අයුණු—හුදු ගුණයම බණිත්හොත්,
දෙසක් වැනි ගුණසුලබ—කළ වැදවැණුම ඉති වේ.

324. දිනිඳ රම් යමක්—තවුස්ව රජ වීද තා,
දිනු දූතෝදෙරණම—පිළි ත මදනොකරත් පත්.

325. කලතුරු ත මෙ පොළෝ—සියහ බුජහු සසග ලද,
දූත් අහිකර කවරසේ—පහළම් හො ත මුලුදියේ.

326. පෙර දක්වා වතක්—එවත් සුදුසු පලක් ඉදි,
දක්වත් එසිත් අත් හෝ—නිදසුන් වෙ හේ මේ ගිත්.

327. නැගෙත් තමා ගිරු—සිරි පතුරා තඹරවෙනෙ,
පොහොසත් හෙ හගවත්නට—පළවූ සුළානුගුරා.

328. අසුරබෙලො සහරෙස්—නසිත් නසුත් රුදුරා,
දියෙහි ඉසුරු විරුදුනට—වනස් වනු දන්වනුවෝ.

329. සමබැව් කියමතිත්—සහකියමත් නම් වේ,
ගුණකම් එදෙක පෙරඑම්—පිරිවැති නම් වෙ මේ ගිත්.

330. දිගුවීමැසී මෙ රැ—සමග තමා නිසස් හා,
වසීනා පලඳන තමා—පඹුපැහැ ගත් සමගිනාහ.

331. කල රැස් විමල් සඳ—රැස් රුපු දෙරණිසුරත්,
සියල් යස ගත්හි සෙරෙන්—හා අත්නි කගපනර දි.

332. කැමැතිය වත්හි වූ—පැතිවිලි වෙ ආයි නම්,
හෙ මෙසේ නා රකීවා—තෙනෙත් විසියත් නොවිසා.

333. ලකරක් එක් ලකළ—ලකරිනි නොඑක් උවමැ,
සුදුසු රුවන්දම් මුසු—වියත් පිසිතුරු ගෙ මෙළේ.

334. නැගෙත් පියුම් රිපි—සිරිමත් වක්සදෙව් තා,
පළතෙදනුද පැමිණෙත්—සවිඳහු පැලමෙන් දියේ.

335. පබඳ කිවින් වදන්—ලකරක් යම් විසාකළ,
එ හැගුම් නම් වේ එයට—නිදසුන් හැම පබඳ වේ.

336. නොතොරවුවද හැඟුම් — ලකර ලකරෙහි සියල්,
හඟවත් නමිනි වෙන්කැරු — උතුනියර වියතැඳුරෝ.

337. වත්කියම්නුදු හව් — සිරිසර ලකර දෙනියර,
සිරිසරිනුදු පවා හව් — සෙලෙස් ලකරුතුමැයි යෙත්.

338. නොහැන්ගි වැණුමෙවත් — නොවෙසෙස් කියමන් කිවින්
නොසබඳ පබඳදු සවන් — පියබස් නොමකරත් පත්.

339. විහරත්නි සුලකල — ලකරනි පසුතුරුනිස්,
පිළි මුලුකව් සුරනුවර — මග මෙ මැදුම් සග ගියේ.

—:oo:—

තු ණ් ව න ස ග.

340. කරු දුරු නුදුරු හැම — පදන් ඈ මැද අවසනැ,
සබවණිනි පිළිවත්වත් — යමා නම යෙත් හෙ මෙසේ.

341. වසත් වසත කලුන් — උයනතඟි න ලද වරල්,
හෙනෙ බඳ විදුලිය පැරුදූ — පලබර සිනිදු මදමත්.

342. සලා සඳුන් සලල — ලබමිනි නා රුදුපියන්,
මරණට වී පහස් මේ — සුලඟ ලඟ ගඟුල මළ.

343. නුදුරුයමා මෙසේ — සියල්හි මැදවසන්හිදු,
සළ සියලැ මැදහිදු — බඳ සදලකරුතුම් වේ.

344. පවත්නෙ මෙසේ බැඳුම් — වත්හොත් බැඳුම්නි යමා,
කිවිමග වුවොත් පෙර කී — නියම්නි යුත් බඳුත්හොත්.

345. පියුම් සිඟුරු පෙදෙන් — එක්පද පමණඩපමණ,
නොබෙජේ යම අඩ බෙජේ — එබැවිනි කව් දෙලොස්මේ

346. නැමෙනක බැඳැ යම එක් — බඳුතු එකෙකැ නොඑක් තැන,
නොබැඳැ යමා පියුම්නිදු — එකෙකැ යමා සියපමණ.

347. විනාකළ ඈ මැද — වසන් සියල් දුරුයමා,
නුදුරු යමා මුස්සෙන් — මේ ගිය් අන් සෙනුදු වේ.

348. නවත් නවත් රන් – ගිරිමුදුනෙ සිදුවම්යො,
මහරජ වැද හ රුපුබළ— නුවන්පල ලදනු නමා.

349. වියත් වියත් කරැ වී—පල තෙද තා පවත්වත්,
සහස් සහස් පණ දරණ—නැස්මෙ නත අක්සුනු කරැ.

350. කලතුරු කළ තුරුඟ—නසුන් නසුන් පැසසි තම,
කිඳුරන් රන්ගිරිරහෙගි—අරණැසුරු තා රුපුරජ.

351. තුණෙසින් දෙකින් මෙසේ—යුත් එක්නිදු ගුදුපෙදෙන්,
වත්හොත් සිව්පස්වණින්—මහායමා පමණ වේ.

352. සියුරුපද පියුම්—කරැ එගි යම්දෙපදෙක්,
කරත් යමා එක්වණින්—හේ වටමහයමා වේ.

353. මිණි ලකළ සල් දෙර—මිණි ලකළ සල් දෙර වි,
සරණ රුපුරජු නතපුර—තුරඟ සුවනස් ගදඹස්.

354. පල නල වරණ සියෙන්—හ මෙ නුවරද රුපුන් පුර,
පල නල වරණ සියෙන්—ගැවසුනු ඒ සියල්ලෙන්.

355. පුවුටු එඳ විල්—සැලලී නිල් වලාගැප්,
පබවත් පබවත්වත්—සඳවත් සඳවත් සොඳ.

356. පියුම් සියුරු පෙදෙන්—අවසත්ගි දෙමැද මෙසේ,
එහිදු නොබඳනා බඳ—පදඅත්ගී නොබඳුත් පත්.

357. පියුම්ගි නන් පදන්—පදවසනකාර සමවන්,
නත්වද ගුන් නොවෙනස්—මහාසම යෙන් [illegible] මෙසේ.

358. නොනමා නමා මන—මන නො නමා නමා වූ,
නොනමා නමා වී—මන නොනමා නමා සේ.

359. මෙකල් වනනට කල්—මෙකල් වණනට කල් සේ,
මෙකල් වණනට කල්—මෙකල් වණනට කල් වේ.

360. වණෙක්හි යම් පද—අවසන් කරැ එම වණින්,
ළඟ පෙදෙගිදු කළ පටන්-සඳටයම යෙන් හෙ මෙසේ.

361. හඹා එක් දෙවණින්—වඩ බඳුතුඳු කාඩ්නි සළු,
වණෙක්හිදු එක් කෙවල—පළටකළ අන් යෙ මෙසේ.

362. මිහරු විමල් ගුවන්—ගුවන් දිවිම් සුරහවුන්,
නවුන්ව තා දිසරුවන්—රුවන් විමන් දහම් ගත්.

363. තනනා තනන් තුනු—තුනු නිත්තෙන් තෙනා නී,
සිරිසරු සිරසර රුසිරු—සිසිරැස් සේ සරාසිසි.

364. නවවූ නන් වෙනෙන්—නොවන්වැ නෝ නී වන්,
වනනින් වැව් වානෙන්—නිවිනි වෙනෙන් වැවෙනුවා.

365. නා නි නු නේ නී—නි නා නුනැ නිනො,
නොනූ නා නේ නා—නී නී නු නන් නන් නී.

366. පෙර දෙපෙදෙන් පෙරැම්—පද එක්නි එක් දක්වා.
කළන්නියරින් වඩසම—යමානියර පැසිම් මෙසේ.

367. පිළිලොම් හන්බඳුරු—මිහිගුබහනුදු ගෝමුත්,
නැතද බැඳෙන පියුම්නෙන්—පියුම් සක්රක් පැයෙම්.

368. නව බිය මග මගන—පරවැඩ තමන්වැඩ කළ,
තමන් නිවූ නුසිත් යුත්—කිවිනට මෙ බැඳුම් යෙදේ.

369 පැණැනු බැවින් මෙසේ—කිවිගුණ සමග මේ මග,
සියල් විසම් බැඳුම්හිදු—කිවින් පියල්වනු යෙදේ.

370. නොසබඳ සිදුම් හුන්—විරුදත් එකන් බුන්සඳ,
නොසුසද නොපිළිවෙළ හා—සැකි දෙසවිරුදුද ඇ.

371. කිවින් මේ නවදොස්—කිවිකමැ පියන්නට යුත්,
නොසබඳ මෙහි මතුමත්—බල්නට මුනනුනට දෙස්.

372. මෙ මුහුදු බො මෙ නවුස්—මම දූන් දෙරෙන් දිරුණෙම්,
වැජඹෙ මේ මේගැජුම්—දෙවිඳුට වී එරවණ කල්.

373. පෙර පස්හි නොසුදුණු—විරුදත් නො සතුරන් හැර,
කුජ්ඣුනම සවිසන්හට—තට රුපු කවර යනු සේ.

374. සඳන්නි පෙර යු එක්—යළ කියතේ එකත් නම්,
හෙ මෙසේ මේ විදුවන්—උකටලි කල කුසිකෙරේ.

375. කියුම්හිදු පිළි දොස්—නැත කුළුණු අනිසයෙන්,
මලවිය කල් වනසා—පියනෙපල කල් වනසා.

376. නිරණට යු වදන්—කුහුලට වැටෙන් සැකිනම්,
නියවත් දෙනෙ සෙරෙන් පත්—ගුණනුන්නන්ට වසදේ

377. පෙර යු වන යල කිසු—නොයෙදෙන නොපිළිවෙළ නම්,
මැවුම් පැවතුම් නැකුලුම්—හර බඹ ගොවිදුහු කෙරෙත්.

378. නොමගා ලක් ලකුණු—පියසු වදන් නොසුසද,
දලනිදු මෙවුල් මෙ දෙරණ—පාරනිදුහට බුජෙහි රකී.

379. සියබසැ කිසු පියුම්—ලකුණු කී පද නොබිඳුතු,
හුන්පදසිඳුම් දෙස් වේ—බුන්සඳ අඩුවැඩි වෙණෙන්.

380. දෙස් කල් කල්‍ාවට—ලෝ ගේ මිදු මහගතට,
වන වරද කිවි පමිදින්—පිළි නිවරදද කියනෙමි.

381. මෙ දකුණුමරු සුවඳ—කපුරුතුරුන් පහස් ලද,
කලිඟුවෙනෙ ගජරුස් පිරි—අගිළින් සැදි සොළිගඟ.

382. පිපේ පියුමිඑ රු—කුමුදිඑ දහවල් පිපේ,
වසන් පුල් දියමිදෙල්—සිරිකඩ සිසිරකල් කල්.

383. විරු පියඹ දෙරෙසේ—සිටිනා කෝ විස්ම බැවි,
වෙණෙහි දවගම් නවතා—සරස ගමුනුවිසිමුසන්.

384. සලා ගජ කෙසුරු—සළා තුරග තියුණු හඟ,
ගුරුසර ගඳඹඅත් තුරු—මෙ කිතිරිතුරු සරවියෝ.

385. මුනිවිරු සවිසකර—නොනසී වී සබා වී,
එසෙමනො හෝ සියුරුනෙත්—පටනි අඳද ලෙහි මා.

386. නොමකල සකරකම්—දදපිත් වේද ආදරා,
ඔයවි වර පිරිසිදු පිළි—මිණියට සකාරකම් කුම්.

387. එ රජහු පින්තෙදින් - සිරිසරටී ඔහු උයන්,
පිසිතුරු වතුරු පලුපත්—අසිරි සුරතුරු සියෙන්.

388. කොළඹවන රොන් ඉහි—කපවන සත්පත් කුසුම්,
හහවන වනස් නිරිඳුන්—හැසිරිනි සැකුඑ මෙ පවන.

389. දවත සෙද හෝමිලි—නැගී බියපත් වම්යන්,
මියෙන් වසම් ලියගී—රස දන්තාන් වැඩි රා.

390. පියවුල් කල් වියෝ—මත වස සඳව වැඩිගල්,
සඳරුසටද වඩා අග—සිගිලැයි දෙතා සලකා,

391. අපමණ පමණවද—පෙණෙමිතුදු නොපෙණෙනු වූ,
එක්තමවද නොඑක්වූ—තමකර සියල්වෙස් තට.

•

392. පස්පඬිසුතන් එක්—කලතුරුවූ දෙරෙබ නම්,
පැහිනිසනට අගවූ—මෙලෙසි දෙවියන් නිපැදුම්.

393. පෙණෙනත් අත්බෙලෙන්—එන අරුතුදු සදතු දෙක,
යම් සද සවණනෙහි හෙත-හැහෙතු පෙණෙනත නම්වේ.

394. වෙන වෙන දුටු සදින්—බදනෙව් පයනින් පෙණෙන,
දූනෙන අනුමෙනෙනරුතට-අත්බෙලෙනෙනරුත් වියත්.

395. තුමුල් සිරුරුනි මේ—දහවල් බත නොබුදි යත,
දහවල්නොකනු පෙණෙනත—රැබිත් බෙලෙනෙන අරුත්

396. වසම් පලග දෙසක්—ලග මහකව් ඇඳින්මෙහි,
පැනසසග ලද දනහට—උවවූ වසම්සග මේ.

397. ලකුණු පණ අත සද—ලකරද ඔසළ එක්දෙස්,
බොලඳ තමා මෙ වදනුදු—හුදු පරවැඩෙහි වේවා.

398. වළදව සත්ලොවට—සඳම්දුලුදු මහත්මෝ,
පහන් වෙනෙන් පවත්නට—කෙරෙන්නු මනපිණිදහන්

399. සිවිගුණ මැණ මදෙස්—නිදෙස් මැනිසිරි නිවෙස්,
සළනැතිනෙකත්ම තමා—අමරගිරිකසුබුතුමා.

400. සිරිමත් සෙන් වියත්—මිණිරස්නි කිරුළු මේ සත්,
පැහැයු වස් සේසත්කිස්—නිරිඳු කෙළේ සලමෙවන්.

401. විසිතුරු දසපණින්—ලකර බිඳුත් මහයමු.
නවදෙණ් යු මම සියබස්—ලකරෙහි සිවිසියක් කව්.